

Conselleria d'Agricultura, Desenvolupament Rural, Emergència Climàtica i Transició Ecològica

RESOLUCIÓ de 30 de juliol de 2020, de la consellera d'Agricultura, Desenvolupament Rural, Emergència Climàtica i Transició Ecològica, per la qual s'aprova la delimitació parcial de la via pecuària Assagador de la Garrofera, en el tram comprés des de la glorieta de la CV-25 que enllaça amb el Camí de la Garrofera, fins a l'entrada principal de la base militar General Almirante, entre els termes municipals de Marines i Olocau, província de València. [2020/7322]

Vist el procediment de la delimitació parcial de la via pecuària Assagador de la Garrofera, en el tram comprés des de la glorieta de la CV-25 que enllaça amb el camí de la Garrofera, fins a l'entrada principal de la Base Militar General Almirante, entre els termes municipals de Marines i Olocau.

Antecedents de fet

Primer. La classificació de les vies pecuàries del terme municipal de Marines, província de València, va ser aprovada per Ordre de 18 de juliol de 1972, publicada en el BOE núm. 206 de 28.08.1972 i en el BOP núm. 223 de 20.09.1972. Així mateix, la classificació de les vies pecuàries del terme municipal d'Olocau, província de València, va ser aprovada per Ordre de 29 de novembre de 1967, publicada en el BOE núm. 29 de 08.12.1967 i en el BOP núm. 308 de 28.12.1967.

En relació amb això, l'article 13.5 de la Llei 3/2014, d'11 de juliol, de la Generalitat, de vies pecuàries de la Comunitat Valenciana, estableix que «Amb caràcter previ al procediment de delimitació es realitzarà una actualització de la classificació amb cartografia que mostre la revisió del traçat longitudinal i de les amplàries reals». No obstant això, d'acord amb l'informe de viabilitat de 13 de febrer de 2019, de l'instructor de l'expedient, «estudiats els antecedents que hi ha en el fons documental, no es considera necessari realitzar una actualització de la classificació tal com preveu l'article esmentat».

Segon. El motiu de la delimitació parcial de la via pecuària Assagador de la Garrofera és l'existència dins d'aquesta d'una via asfaltada d'aproximadament 3.500 metres de longitud, amb dos carrils de 3,15 metres d'ample cadascun, sense vorals i dotze corbes. S'inicia en la rotonda de la CV-25, en el PK 5+500, i acaba en l'entrada principal de la Base Militar General Almirante.

Aquest vial presenta un elevat trànsit de vehicles per l'existència de diferents accessos a les fàbriques d'un polígon industrial, a un alberg i a la mateixa base militar. En relació amb això, la Diputació de València ha projectat l'execució d'una sèrie d'obres a l'efecte d'incrementar la seguretat viària i la fluïdesa del trànsit.

Tercer. Amb data de 13 de febrer de 2019, s'emet informe de viabilitat per part del tècnic de la secció forestal de la Direcció Territorial de València de la Conselleria d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural. Aquest informe considera viable la delimitació parcial de la via pecuària Assagador de la Garrofera, en el tram comprés des de la glorieta de la CV-25 que enllaça amb el camí de la Garrofera, fins a l'entrada principal de la Base Militar General Almirante, entre els termes municipals de Marines i Olocau (València), i en sol·licita l'acord d'inici.

Quart. Amb data de 18 de febrer de 2019, es nomena instructor del procediment el funcionari adscrit a la Direcció Territorial de València de la Conselleria d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural: Gabriel Varea Ilueca.

Cinquè. Amb data de 20 de febrer de 2019, el cap del Servei Territorial de Medi Ambient de València sol·licita l'acord d'inici del procediment de delimitació parcial de l'Assagador de la Garrofera a la Direcció General del Medi Natural i Avaluació Ambiental, i hi adjunta l'informe de viabilitat.

Sisé. Amb data de 23 d'abril de 2019, el Servei d'Ordenació i Gestió Forestal emet informe favorable, proposant la incoació del procediment de delimitació parcial de la via pecuària Assagador de la Garrofera.

Setè. Amb data de 26 d'abril de 2019, la Direcció General de Medi Natural i d'Avaluació Ambiental resol autoritzar l'inici de l'expedient

Conselleria de Agricultura, Desarrollo Rural, Emergencia Climática y Transición Ecológica

RESOLUCIÓN de 30 de julio 2020, de la consellera de Agricultura, Desarrollo Rural, Emergencia Climática y Transición Ecológica, por la que se aprueba el deslinde parcial de la vía pecuaria Cordel de la Garrofera, en el tramo comprendido desde la glorieta de la CV25 que enlaza con el camino de la Garrofera, hasta la entrada principal de la base militar General Almirante, entre los términos municipales de Marines y Olocau, provincia de Valencia. [2020/7322]

Visto el procedimiento del deslinde parcial de la vía pecuaria Cordel de la Garrofera, en el tramo comprendido desde la glorieta de la CV-25 que enlaza con el camino de la Garrofera, hasta la entrada principal de la base militar General Almirante, entre los términos municipales de Marines y Olocau.

Antecedentes de hecho

Primero. La clasificación de las vías pecuarias del término municipal de Marines, provincia de Valencia, fue aprobada por Orden de 18 de julio de 1972, publicada en el BOE núm. 206 de 28.08.1972 y en el BOP núm. 223 de 20.09.1972. Asimismo, la clasificación de las vías pecuarias del término municipal de Olocau, provincia de Valencia, fue aprobada por Orden de 29 de noviembre de 1967, publicada en el BOE núm. 29 de 08.12.1967 y en el BOP núm. 308 de 28.12.1967.

Con relación a ello, el artículo 13.5 de la Ley 3/2014, de 11 de julio, de la Generalitat, de vías pecuarias de la Comunitat Valenciana, establece que «Con carácter previo al procedimiento de deslinde se realizará una actualización de la clasificación con cartografía que refleje la revisión del trazado longitudinal y de las anchuras reales». No obstante, de acuerdo con el informe de viabilidad 13 de febrero de 2019 del instructor del expediente, «estudiados los antecedentes obrantes en el fondo documental, no se considera necesario realizar una actualización de la clasificación tal y como viene previsto en el citado artículo».

Segundo. El motivo del deslinde parcial de la vía pecuaria Cordel de la Garrofera, es a la existencia dentro de la misma de una vía asfaltada de aproximadamente 3.500 metros de longitud, con dos carriles de 3,15 metros de ancho cada uno, sin arcenes y doce curvas. Se inicia en la rotonda de la CV-25, en el PK 5+500, y termina en la entrada principal de la Base Militar General Almirante.

Dicho vial presenta un elevado tráfico de vehículos dada la existencia de diferentes accesos a las fábricas de un polígono industrial, a un albergue y a la propia base militar. Con relación a ello, la Diputación de Valencia ha proyectado la ejecución de una serie de obras a los efectos de incrementar la seguridad vial y la fluidez del tráfico.

Tercero. Con fecha de 13 de febrero de 2019, se emite informe de viabilidad por parte del técnico de la sección forestal de la Dirección Territorial de Valencia de la Conselleria de Agricultura, Medio Ambiente, Cambio Climático y Desarrollo Rural. Dicho informe considera viable el deslinde parcial de la vía pecuaria Cordel de la Garrofera, en el tramo comprendido desde la glorieta de la CV-25 que enlaza con el camino de la Garrofera, hasta la entrada principal de la base militar General Almirante, entre los términos municipales de Marines y Olocau (Valencia), solicitando el acuerdo de inicio.

Cuarto. Con fecha de 18 de febrero de 2019, se nombra instructor del procedimiento al funcionario adscrito a la Dirección Territorial de Valencia de la Conselleria de Agricultura, Medio Ambiente, Cambio Climático y Desarrollo Rural: Gabriel Varea Ilueca.

Quinto. Con fecha de 20 de febrero de 2019, el jefe del Servicio Territorial de Medio Ambiente de Valencia solicita el acuerdo de inicio del procedimiento de deslinde parcial del Cordel de la Garrofera a la Dirección General del Medio Natural y Evaluación Ambiental, adjuntando el informe de viabilidad.

Sexto. Con fecha de 23 de abril de 2019, el Servicio de Ordenación y Gestión Forestal informa de forma favorable, proponiendo la incoación del procedimiento de deslinde parcial de la vía pecuaria Cordel de la Garrofera.

Séptimo. Con fecha de 26 de abril de 2019, la Dirección General de Medio Natural y de Evaluación Ambiental, resuelve autorizar el inicio

de delimitació parcial de la via pecuària Assagador de la Garrofera en el tram comprès des de la glorieta de la CV-25 que enllaça amb el camí de la Garrofera, fins a l'entrada principal de la Base Militar General Almirante, entre els termes municipals de Marines i Olocau (València), a fi de definir els límits de la via pecuària, de conformitat amb el que s'estableix en l'acte de classificació i amb subjecció a la legislació vigent.

Huité. Amb data de 14 de maig de 2019, la Direcció Territorial de València sol·licita al Registre de la Propietat de Lliria la certificació de domini i càrregues de finques registrals afectades en aquesta delimitació, després de la resolució de la Direcció General de Medi Natural i d'Avaluació Ambiental de l'inici de l'expedient de delimitació.

Nové. El començament de les operacions de la delimitació s'estableix per als dies 30 de juliol de 2019, a les 10.30 hores, a l'Ajuntament de Marines i l'1 d'agost de 2019 a les 10.30 hores a l'Ajuntament d'Olocau, i aquesta circumstància és objecte de la següent publicitat:

– Anunci en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana* núm. 8559 de data 30 de maig de 2019.

– Edicte als ajuntaments de Marines i Olocau.

– Notificació als interessats i comunicació a organitzacions i col·lectius interessats.

– Anunci en el BOE núm. 172 de data 19 de juliol de 2019 amb les notificacions infructuoses.

– Edicte als ajuntaments de Marines, Olocau, Bétera, Burjassot, Gavà, Godella, Lliria, Paterna, València i Vila-nova i la Geltrú de les notificacions infructuoses corresponents a cada municipi.

Desé. Amb data de 28 d'octubre de 2019, se signa el protocol de col·laboració entre la Generalitat Valenciana, la Diputació de València i els ajuntaments Marines i Olocau. Aquest acord té com a objecte la col·laboració entre les diferents administracions esmentades anteriorment, en l'exercici de les seues respectives funcions i competències, per a regularitzar el vial que es troba dins del domini públic de l'Assagador de la Garrofera.

En relació amb això, una vegada aprovada la delimitació, la Generalitat es compromet a realitzar la mutació demanial del domini públic afectat per l'ample de la carretera. Així mateix, una vegada realitzada la mutació demanial, aquesta carretera passarà a ser de titularitat autonòmica i serà inscrita en el Catàleg del Sistema Viari de la Comunitat Valenciana.

Onzé. Amb data de 3 d'octubre de 2019, se sotmet a informació pública la proposta de delimitació, l'exposició al públic de la qual és anunciada en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana* núm. 8.648, de 3 d'octubre de 2019, i s'estableix un termini d'un mes des de la publicació en el DOGV perquè els interessats puguin interposar les al·legacions o reclamacions oportunes. Es pot consultar també la proposició de delimitació en la següent adreça d'internet <http://www.agroambient.gva.es/es/web/medio-natural/servei-d-ordenacio-i-gestio-forestal>.

Així mateix, es compleix el tràmit d'audiència conforme a l'article 82.2 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, s'informa a tots aquells confrontants i ocupants de la via pecuària del tràmit d'audiència de l'indicat procediment, i se'ls atorga un termini de quinze dies per a al·legar i presentar tots els documents i justificacions que estimen pertinents.

Dotzé. Dins del termini d'informació pública i del tràmit d'audiència del procediment, es presenten les al·legacions per part dels següents interessats:

1. Agustín Pérez Castillo administrador de Pinturas ECU
2. María Clara López Gonzalo en nom d'I-DE Redes Eléctricas Inteligentes, SAU.
3. Jaime Ávila Vila en nom i representació de Pinturas Montó
4. Elías Campos Coscollar i María Encarnación Ángeles Liébana
5. Juan Manuel Vivanco Andino en nom i representació d'Aluminios Cortizo, SAU.

Les al·legacions formulades seran objecte de valoració en el fonsament de dret quart de la present resolució.

Tretzé. Amb data 11 de desembre de 2019, la Direcció Territorial de València sol·licita en el Registre de Propietat de Lliria l'anotació preventiva de determinades finques registrals per la possible inclusió

del expediente de deslinde parcial de la vía pecuaria Cordel de la Garrofera en el tramo comprendido desde la glorieta de la CV-25 que enlaza con el camino de la Garrofera, hasta la entrada principal de la base militar General Almirante, entre los términos municipales de Marines y Olocau (Valencia), al objeto de definir los límites de la vía pecuaria, de conformidad con lo establecido en el acto de clasificación y con sujeción a la legislación vigente.

Octavo. Con fecha de 14 de mayo de 2019, la Dirección Territorial de Valencia solicita al Registro de la Propiedad de Lliria, la certificación de dominio y cargas de fincas registrales afectadas en este deslinde, tras la resolución de la Dirección General de Medio Natural y de Evaluación Ambiental del inicio del expediente de deslinde.

Noveno. El comienzo de las operaciones del deslinde se establece para los días 30 de julio de 2019, a las 10.30 horas, en el Ayuntamiento de Marines y el 1 de agosto de 2019 a las 10.30 horas en el Ayuntamiento de Olocau, siendo esta circunstancia objeto de la siguiente publicidad:

– Anuncio en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana* núm. 8559 de fecha 30 de mayo de 2019.

– Edicto en los ayuntamientos de Marines y Olocau.

– Notificación a los interesados y comunicación a organizaciones y colectivos interesados.

– Anuncio en el BOE núm. 172 de fecha 19 de julio de 2019 con las notificaciones infructuosas.

– Edicto en los ayuntamientos de Marines, Olocau, Bétera, Burjassot, Gavà, Godella, Lliria, Paterna, Valencia y Vila-nova i la Geltrú de las notificaciones infructuosas correspondientes a cada municipio.

Décimo. Con fecha de 28 de octubre de 2019, se firma el Protocolo de Colaboración entre la Generalitat Valenciana, la Diputación de Valencia y los ayuntamientos Marines y Olocau. Este acuerdo tiene como objeto la colaboración entre las distintas administraciones citadas anteriormente, en el ejercicio de sus respectivas funciones y competencias, para regularizar el vial que se encuentra dentro del dominio público del Cordel de la Garrofera.

Con relación a ello, una vez aprobado el deslinde, la Generalitat se compromete a realizar la mutación demanial del dominio público afectado por el ancho de la carretera. Asimismo, una vez realizada la mutación demanial, esta carretera pasará a ser de titularidad autonómica y será inscrita en el Catálogo del Sistema Viario de la Comunitat Valenciana.

Undécimo. Con fecha de 3 de octubre de 2019, se somete a información pública la propuesta de deslinde, cuya exposición al público es anunciada en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana* núm. 8.648, de 3 de octubre de 2019, estableciéndose un plazo de un mes desde la publicación en el DOGV para que los interesados puedan interponer las alegaciones o reclamaciones oportunas. Pudiéndose consultar también la proposición de deslinde en la siguiente dirección de internet <http://www.agroambient.gva.es/es/web/medio-natural/servei-d-ordenacio-i-gestio-forestal>.

Asimismo, se da cumplimiento al trámite de audiencia conforme el artículo 82.2 de la Ley 39/2015, de 1 de octubre, del procedimiento administrativo común de las administraciones públicas, informando a todos aquellos colindantes y ocupantes de la vía pecuaria, del trámite de audiencia del referido procedimiento, otorgándose un plazo de quince días para alegar y presentar todos los documentos y justificaciones que se estimen pertinentes.

Duodécimo. Dentro del plazo de información pública y del trámite de audiencia del procedimiento, se presentan las alegaciones por parte de los siguientes interesados:

1. Agustín Pérez Castillo administrador de Pinturas ECU.
2. María Clara López Gonzalo en nombre de I-DE Redes Eléctricas Inteligentes, SAU.
3. Jaime Ávila Vila en nombre y representación de Pinturas Montó
4. Elías Campos Coscollar y María Encarnación Ángeles Liébana
5. Juan Manuel Vivanco Andino en nombre y representación de Aluminios Cortizao, SAU.

Las alegaciones formuladas serán objeto de valoración en los fundamentos de derecho cuarto de la presente resolución.

Decimotercero. Con fecha 11 de diciembre de 2019, la Dirección Territorial de Valencia solicita en el Registro de Propiedad de Lliria la anotación preventiva de determinadas fincas registrales por la posible

d'aquestes dins del domini públic pecuari, conforme a l'article 8.5 de la Llei 3/1995, de 23 de març, de vies pecuàries.

Catorzé. Amb data de 21 de febrer de 2020, l'instructor del procediment emet informe:

– Desfavorable a totes les al·legacions presentades.

– Favorable a l'aprovació de la delimitació parcial de la via pecuària Assagador de la Garrofera en el tram comprés des de la glorieta de la CV-25 que enllaça amb el camí de la Garrofera fins a l'entrada principal de la Base Militar General Almirante entre els termes municipals de Marines i Olocau, província de València, d'acord amb la proposició de delimitació i plans que consten en l'expedient.

– Favorable al fet que els límits de la via pecuària es remetent a l'administració cadastral, d'acord amb el que s'estableix en l'article 14.c del Real decret legislatiu 1/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el text refós de la Llei del cadastre immobiliari.

– Favorable per a comunicar a la Direcció General de Patrimoni aquesta resolució.

Quinzé. Amb data de 26 de febrer de 2020, el director territorial de València de la Conselleria d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural, en relació amb el procediment de referència, proposa desestimar les al·legacions presentades i aprovar la delimitació parcial d'acord amb la proposició de delimitació i plans, que consten en l'expedient.

Setzé. Amb data de 28 d'abril de 2020, s'emete informe favorable per part del Servei d'Ordenació i Gestió Forestal respecte de la delimitació parcial de la via pecuària Assagador de la Garrofera.

Dessetzé. Amb data de 29 d'abril de 2020, el director general de Medi Natural i d'Avaluació Ambiental proposa aprovar la delimitació parcial de la via pecuària Assagador de la Garrofera, en el tram comprés des de la glorieta de la CV-25 que enllaça amb el camí de la Garrofera, fins a l'entrada principal de la Base Militar General Almirante, entre els termes municipals de Marines i Olocau, província de València.

Fonaments de dret

Primer. La classificació de les vies pecuàries del terme municipal de Marines, província de València, va ser aprovada per Ordre de 18 de juliol de 1972, publicada en el BOE núm. 206 de 28.08.1972 i en el BOP núm. 223 de 20.09.1972.

Així mateix, la classificació de les vies pecuàries del terme municipal d'Olocau, província de València, va ser aprovada per Ordre de 29 de novembre de 1967, publicada en el BOE núm. 29 de 08.12.1967 i en el BOP núm. 308 de 28.12.1967; en aquesta es classifica la via pecuària Assagador de la Garrofera, amb una amplària legal de 37,61 metres i una longitud aproximada de 8,5 quilòmetres. En el projecte de classificació d'Olocau no està representada gràficament l'actual línia de termes entre Marines i Olocau ja que aquest es va redactar abans de la rectificació de la línia de terme entre Marines i Olocau que va ser aprovada el 30 de novembre de 1967.

Segon. Competeix a la Conselleria d'Agricultura, Desenvolupament Rural, Emergència Climàtica i Transició Ecològica de la Generalitat Valenciana la resolució del procediment de delimitació, en virtut del preceptuat en l'article 14.3 de la Llei 3/2014, d'11 de juliol, de vies pecuàries de la Comunitat Valenciana, el Decret 5/2019, de 16 de juny, del president de la Generalitat (DOGV 8572, 17.06.2019) i en el Decret 105/2019, de 5 de juliol, del Consell, pel qual s'estableix l'estructura orgànica bàsica de la Presidència i de les conselleries de la Generalitat (DOGV 8590, 12.07.2019).

Tercer. Al present acte administratiu li és aplicable el regulat en la Llei 3/1995 de vies pecuàries, de 23 de març, la Llei 3/2014, d'11 de juliol, de la Generalitat, de vies pecuàries de la Comunitat Valenciana (DOGV 7319, 17.07.2014), la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques i la Llei 14/2003, de 10 d'abril, de patrimoni de la Generalitat i altra legislació aplicable al cas.

Quart. Amb data de 21 de febrer de 2020, l'instructor del procediment informa sobre les al·legacions formulades pels al·legants en la fase d'informació pública i tràmit d'audiència, i les respon i notifica mitjançant correu certificat amb justificat de recepció. A continuació, es transcriuen les al·legacions i respostes donades en l'esmentat informe.

inclusión de estas fincas dentro del dominio público pecuario, conforme el artículo 8.5 de la ley 3/1995, de 23 de marzo, de vías pecuarias.

Decimocuarto. Con fecha de 21 de febrero de 2020, el instructor del procedimiento informa:

– Desfavorablemente a todas las alegaciones presentadas.

– Favorablemente a la aprobación del deslinde parcial de la vía pecuaria Cordel de la Garrofera en el tramo comprendido desde la glorieta de la CV-25 que enlaza con el camino de la Garrofera hasta la entrada principal de la Base Militar General Almirante entre los términos municipales de Marines y Olocau, provincia de Valencia, de acuerdo con la proposición de deslinde y planos que constan en el expediente.

– Favorablemente a que los límites de la vía pecuaria se remitan a la administración catastral, de acuerdo con lo establecido en el artículo 14.c del Real decreto legislativo 1/2004, de 5 de marzo, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del catastro inmobiliario.

– Favorablemente para comunicar a la Dirección General de Patrimonio esta resolución.

Decimoquinto. Con fecha de 26 de febrero de 2020, el director Territorial de Valencia de la Conselleria de Agricultura, Medio Ambiente, Cambio Climático y Desarrollo Rural, en relación con el procedimiento de referencia, propone desestimar las alegaciones presentadas y aprobar el deslinde parcial de acuerdo con la proposición de deslinde y planos, que constan en el expediente.

Decimosexto. Con fecha de 28 de abril de 2020, se emite informe favorable por parte del Servicio de Ordenación y Gestión Forestal respecto del deslinde parcial de la vía pecuaria Cordel de la Garrofera.

Decimoséptimo. Con fecha de 29 de abril de 2020, el director general de Medio Natural y de Evaluación Ambiental propone aprobar el deslinde parcial de la vía pecuaria Cordel de la Garrofera, en el tramo comprendido desde la glorieta de la CV-25 que enlaza con el camino de la Garrofera, hasta la entrada principal de la Base Militar General Almirante, entre los términos municipales de Marines y Olocau, provincia de Valencia.

Fundamentos de derecho

Primero. La clasificación de las vías pecuarias del término municipal de Marines, provincia de Valencia, fue aprobada por Orden de 18 de julio de 1972, publicada en el BOE núm. 206 de 28.08.1972 y en el BOP núm. 223 de 20.09.1972.

Asimismo, la clasificación de las vías pecuarias del término municipal de Olocau, provincia de Valencia, fue aprobada por Orden de 29 de noviembre de 1967, publicada en el BOE núm. 29 de 08.12.1967 y en el BOP núm. 308 de 28.12.1967, en ella se clasifica la vía pecuaria Cordel de la Garrofera, con una anchura legal de 37,61 metros y una longitud aproximada de 8,5 kilómetros. En el Proyecto de Clasificación de Olocau no está grafiada la actual línea de términos entre Marines y Olocau puesto que este se redactó antes que la rectificación de la línea de término entre Marines y Olocau que fue aprobada el 30 de noviembre de 1967.

Segundo. Compete a la Conselleria de Agricultura, Desarrollo Rural, Emergencia Climática y Transición Ecológica de la Generalitat Valenciana, la resolución del procedimiento de deslinde, en virtud de lo preceptuado en el artículo 14.3 de la Ley 3/2014, de 11 de julio, de vías pecuarias de la Comunitat Valenciana, el Decreto 5/2019, de 16 de junio, del presidente de la Generalitat (DOGV 8572, 17.06.2019) y en el Decreto 105/2019, de 5 de julio, del Consell, por el que se establece la estructura orgánica básica de la Presidencia y de las consellerias de la Generalitat (DOGV 8590, 12.07.2019).

Tercero. Al presente acto administrativo le es de aplicación lo regulado en la Ley 3/1995, de vías pecuarias, de 23 de marzo, la Ley 3/2014, de 11 de julio, de la Generalitat, de vías pecuarias de la Comunitat Valenciana (DOGV 7319, 17.07.2014), la Ley 39/2015, de 1 de octubre, del procedimiento administrativo común de las administraciones públicas y la Ley 14/2003, de 10 de abril, de Patrimonio de la Generalitat y demás legislación aplicable al caso.

Cuarto. Con fecha de 21 de febrero de 2020, el instructor del procedimiento informa las alegaciones formuladas por los alegantes en la fase de información pública y trámite de audiencia, respondiéndose y notificándose mediante correo certificado con acuse de recibo. A continuación, se transcriben las alegaciones y respuestas dadas en el referido informe.

Agustín Pérez Castillo, administrador de Pinturas ECU, SL, i en representació d'aqueixa mercantil, presenta escrit, en el qual formula les següents alegacions:

En la primera alegació manifesta que la via pecuària envaeix la parcel·la de Pinturas ECU, SL, i fins i tot la cantonada est de la nau industrial. Per tant, la delimitació de la via pecuària es contradiu amb l'ús industrial del terreny (aporta escriptures).

En la segona alegació manifesta que ni en l'escriptura de compra-venda ni en el Registre de la Propietat consta no sols la condició demanial de part del solar, sinó tampoc cap afecció o servitud que permetera al comprador conèixer l'existència de la via pecuària.

En la tercera alegació manifesta que no consta oposició ni cap restricció per part de la Generalitat Valenciana a l'edificació ni a l'activitat industrial autoritzades al meu mandant.

En la quarta alegació manifesta que la declaració d'obra nova de la nau és de 22 de març de 1991 anterior a la llei estatal sobre vies pecuàries del 23 de març de 1995 i la llei autonòmica de 2014, i tant la Constitució (art. 9.3) com el Codi Civil (art. 2.3.) prohibeixen l'aplicació retroactiva de les normes restrictives de drets. Per consegüent, no és aplicable a la parcel·la del meu mandant el règim jurídic de les normes sobre vies pecuàries.

En la cinquena alegació manifesta que d'acord amb els articles 13 i 34 de la Llei hipotecària la suposada existència de la via pecuària no pot afectar els drets del meu mandant (ni els de qui la va transmetre al meu mandant ni tan sols els de qui la va comprar a l'Ajuntament de Marines) que va adquirir l'immoble sense que en el Registre de la Propietat constara l'existència de la via pecuària.

En la sisena alegació manifesta que per la carretera de Marines a Olocau no passa ramaderia, i si el que es pretén amb aquesta delimitació és fer després una mutació demanial per a ampliar la carretera, s'està utilitzant fraudulentament la Llei 3/2014, ja que el correcte seria expropiar els terrenys necessaris per a l'ampliació de la carretera.

En la setena alegació manifesta que tenint en compte el valor de l'immoble industrial, en comparació al terreny rústic, a més que hi ha edificacions, el menys oneros és tant per a la Generalitat com per als titulars d'immobles confrontants amb la carretera i la suposada via pecuària, és que el traçat d'aquesta i la consegüent delimitació es desviaren cap a l'est-nord-est.

Respecte a la primera, segona i cinquena alegació; «...dir que la delimitació de les vies pecuàries no és, en si mateix, un acte d'adquisició de domini, sinó de determinació dels límits d'aquest. El seu fonament es troba en un dret de propietat preexistent i al qual dona virtualitat pràctica, però en cap cas el crea *ex novo*, ni pot ser considerat com una potestat de l'Administració per a l'adquisició gratuïta dels béns, atès que es tracta de béns de domini públic des de temps immemorials i ara es delimiten conforme a la seua existència immemorial i la seua classificació.

Per tant, el principi de legitimació, que presumeix l'existència dels drets inscrits tal com consten en l'assentament, no és aplicable quan intenta oposar-se a una titularitat de domini públic, perquè aquesta és inatacable encara que no figure en el Registre de la Propietat, atès que no naix del tràfic jurídic contractual ni registral, sinó de la llei i és protegible enfront dels assentaments registrals i fins i tot enfront de la possessió. En aquest sentit i d'acord amb l'article 2 de la Llei 3/1995, la via pecuària delimitada té la naturalesa de béns de domini públic de la comunitat autònoma i, en conseqüència, inalienables, imprescriptibles i inembargables.

A més, segons l'art. 8.3 de la Llei 3/1995, de vies pecuàries, i l'art. 14.5 de la Llei 3/2014 de vies pecuàries de la Comunitat Valenciana estableixen que la delimitació aprovada declara la possessió i la titularitat demanial a favor de la comunitat autònoma, donant lloc a la fitació i sense que les inscripcions puguen prevaldre en el Registre de la Propietat enfront de la naturalesa demanial dels béns delimitats.

Per això, la fe pública registral no opera enfront de la delimitació, i per tant, el que la usucupió haja tingut accés al Registre com a part d'una finca registral no constitueix títol per a la prescripció adquisitiva respecte d'aqueixa porció de terreny.

També és de remarcar que el dret hipotecari assumeix que pot haver-hi discordances entre la realitat registral i l'extraregistral i centra els seus esforços a protegir la titularitat en un sentit global.

Agustín Pérez Castillo, administrador de Pinturas ECU, SL, y en representación de esa mercantil, presenta escrito, en el que formulan las siguientes alegaciones:

En la primera alegación manifiesta que la vía pecuaria invade la parcela de Pinturas ECU, SL, e incluso la esquina este de la nave industrial. Por lo tanto, el deslinde de la vía pecuaria se contradice con el uso industrial del terreno (aporta escrituras).

En la segunda alegación manifiesta que ni en la escritura de compra-venda ni en el Registro de la Propiedad, consta no solo la condición demanial de parte del solar, sino tampoco afcción alguna o servidumbre que permitiera al comprador conocer la existencia de la vía pecuaria.

En la tercera alegación manifiesta que no consta oposición ni restricción alguna por parte de la Generalitat Valenciana a la edificació ni a la actividad industrial autorizadas a mi mandante.

En la Cuarta alegación manifiesta que la declaración de obra nueva de la nave es de 22 de marzo de 1991 anterior a la ley estatal sobre vías pecuarias del 23 de marzo de 1995 y la Ley autonómica de 2014, y tanto la Constitución (art.9.3) como el Código Civil (art.2.3.) prohíben la aplicación retroactiva de las normas restrictivas de derechos. Por consiguiente, no es aplicable a la parcela de mi mandante el régimen jurídico de las normas sobre vías pecuarias.

En la quinta alegación manifiesta que de acuerdo con el artículo 13 y 34 de la Ley hipotecaria la supuesta existencia de la vía pecuaria no puede afectar a los derechos de mi mandante (ni a quien transmitió a mi mandante ni siquiera a quien compró al Ayuntamiento de Marines) que adquirió el inmueble sin que en el Registro de la Propiedad constase la existencia de la vía pecuaria.

En la sexta alegación manifiesta que por la carretera de Marines a Olocau no pasa ganadería, y si lo que se pretende con este deslinde es hacer después una mutación demanial para ampliar la carretera, se está utilizando fraudulentamente la Ley 3/2014 puesto que lo correcto sería expropiar los terrenos necesarios para la ampliación de la carretera.

En la séptima alegación manifiesta que teniendo en cuenta el valor del inmueble industrial, en comparación al terreno rústico, además de que hay edificaciones, lo menos gravoso tanto para la Generalitat como para los titulares de inmuebles lindantes con la carretera y la supuesta vía pecuaria, es que el trazado de esta y el consiguiente deslinde se desviasen hacia el Este-noreste.

Con respecto a la primera, segunda y quinta alegación; «...decir que el deslinde de las vías pecuarias no es, en sí mismo, un acto de adquisición de dominio, sino de determinación de los límites del mismo. Su fundamento se encuentra en un derecho de propiedad preexistente y al que da virtualidad práctica, pero en ningún caso lo crea *ex novo*, ni puede ser considerado como una potestad de la Administración para la adquisición gratuita de los bienes, dado que se trata de bienes de dominio público desde tiempos inmemoriales y ahora se deslindan conforme a su existencia inmemorial y su clasificación.

Por tanto, el principio de legitimación, que presume la existencia de los derechos inscritos tal y como constan en el asiento, no es aplicable cuando intenta oponerse a una titularidad de dominio público, pues esta es inatacable aunque no figure en el Registro de la Propiedad, dado que no nace del tráfico jurídic contractual ni registral, sino de la Ley y es protegible frente a los asientos registrales e incluso frente a la posesión. En este sentido y de acuerdo con el artículo 2 de la Ley 3/1995, la vía pecuaria deslindada, tiene la naturaleza de bienes de dominio público de la Comunidad Autónoma y, en consecuencia, inalienables, imprescriptibles e inembargables.

Además, según el art 8.3 de la Ley 3/1995, de vías pecuarias, y el artículo 14.5 de la Ley 3/2014, de vías pecuarias de la Comunitat Valenciana, establecen que el deslinde aprobado declara la posesión y la titularidad demanial a favor de la Comunidad Autónoma, dando lugar al amojonamiento y sin que las inscripciones puedan prevalecer en el Registro de la Propiedad frente a la naturaleza demanial de los bienes deslindados.

Por ello la fe pública registral no opera frente al deslinde, y por tanto, el que la usucupación haya tenido acceso al Registro como parte de una finca registral no constituye título para la prescripción adquisitiva respecto de esa porción de terreno.

También es de reseñar que el Derecho Hipotecario asume que puede haber discordancias entre la realidad registral y la extra-registral centrandos sus esfuerzos en proteger la titularidad en un sentido global.

La legitimació registral que l'art. 38 de la Llei hipotecària atorga a favor del titular inscrit, per si sola no significa res, per ser una presumpció *iuris tantum* de l'exactitud de l'assentament, susceptible de ser desvirtuat per prova en contra, ja que el Registre de la Propietat manca d'una base fàctica fefaent, en basar-se en simples declaracions dels atorgants, quant a les dades d'existència, titularitat, extensió, fites, etc. relatives a la finca, que conseqüentment cauen fora de la garantia de fe pública. I en relació amb la fe pública registral, cal manifestar que no afecta les qualitats físiques de la finca que conste inscrita, perquè la ficció jurídica de l'art. 34 de la Llei hipotecària només és possible quant als aspectes jurídics del dret i de la titularitat i no sobre dades descriptives.

D'altra banda, cal manifestar que l'acte de la delimitació no es realitza tenint en compte els títols de propietat registral ja que les vies pecuàries són béns de domini públic i, per tant, gaudeixen de les característiques definidores de l'art. 132 de la Constitució Espanyola i que atesa la seua adscripció a finalitats de caràcter públic, se situen fora del comerç dels homes; són, com ja hem comentat en paràgrafs anteriors, inalienables, imprescriptibles i inembargables, i porten en la seua destinació la mateixa garantia d'intocabilitat o immunitat, de manera que en ells la inscripció en el Registre resulta supèrflua.

En aquest sentit conforme a la jurisprudència interpretativa de l'art. 34 de la Llei hipotecària, la fe pública registral no garanteix l'exactitud de les dades de nou fet, relatives a la descripció de la finca, com ara la naturalesa, situació, fites i superfície (STS de 28 de març de 1979, 24.07.1983), la qual cosa ha de complementar-se amb el que igualment és doctrina del Tribunal Suprem; per exemple, la sentència de 5 de febrer de 1999 «el principi de legitimació que presumeix l'existència dels drets inscrits tal com consten en l'assentament i la seua possessió, no és aplicable quan intenta oposar-se a una titularitat de domini públic, perquè aquesta és inatacable encara que no figure en el Registre de la Propietat, ja que no fa del tràfic jurídic base del Registre, sinó de la llei i és protegible enfront dels assentaments registrals i fins i tot enfront de la possessió continuada».

Quant al comentari que no consta en escriptures i registre cap afecció o servitud que permetera al comprador conèixer l'existència de la via pecuària, cal indicar que les vies pecuàries no tenen naturalesa de servituds de pas, sinó de domini públic, tal com es recull en tota la legislació administrativa anteriorment vigent (la matèria de vies pecuàries estava regulada per la Llei 22/1974, de 27 de juny, sobre aquestes, i el Reglament d'aplicació de la llei aprovat per Reial decret 2876/1978, de 3 de novembre. Conformement a aquesta regulació les vies pecuàries són béns de domini públic destinats principalment al trànsit de bestiar (arts. 1 llei i 1 reg.), i queden excloses de la normativa les servituds constituïdes o que es constituïsquen sobre predis privats (arts. 1, paràgraf segon, llei i 3 reg.), com la normativa actual on les vies pecuàries continuen sent domini públic imprescriptible, inembargable i inalienable, per la qual cosa cal no confondre-les amb servituds de pas com reconeix la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Castella-La Manxa 00006/2011, de 17 de gener, de 2011 (Sala Contenciosa, seu d'Albacete; Secció 1a ponent José Borrego López) així com diu el fonament jurídic 4t de la Sentència del Tribunal Suprem de 14 de novembre de 1998 (...) la falta de constància en el Registre o en els títols de propietat no implica inexistència de la via pecuària, ja que les vies pecuàries no representen servitud de pas o cap càrrega, ni dret limitat del domini, i, si són, (...) una faixa de terreny de domini nacional, o una faixa o zona partícip de la naturalesa pròpia del domini públic.»

Respecte a la tercera al·legació; «... cal dir que tal com es recull en l'article segon de la Llei 3/1995 les vies pecuàries tenen la naturalesa de béns de domini públic de les comunitats autònomes i, en conseqüència, resulten inalienables, imprescriptibles i inembargables, per tant, l'autorització o no d'aqueixa activitat industrial no és una manera d'adquisició de la propietat, ni legitima una ocupació del domini públic.»

Respecte a la quarta al·legació; «cal dir que, encara que la declaració d'obra nova es va realitzar l'any 1991, per tant, anterior a la llei estatal sobre vies pecuàries del 23 de març de 1995 i la llei autonòmica de 2014, cal indicar que anterior a la llei estatal i la llei autonòmica existia una legislació en matèria de vies pecuàries com era la Llei 22/1974, de 27 de juny, i el Reglament d'aplicació de la llei aprovat per Reial decret

La legitimación registral que el art. 38 de la Ley hipotecaria otorga a favor del titular inscrito, por sí sola nada significa, al ser una presunción *iuris tantum* de la exactitud del asiento, susceptible de ser desvirtuado por prueba en contrario, ya que el Registro de la Propiedad carece de una base fáctica fehaciente, al basarse en simples declaraciones de los otorgantes, en cuanto a los datos de existencia, titularidad, extensión, linderos, etc. relativos a la finca, que consecuentemente caen fuera de la garantía de fe pública. Y en relación con la fe pública registral, manifestar que no alcanza a las cualidades físicas de la finca que conste inscrita, pues la ficción jurídica del art. 34 de la Ley Hipotecaria solo cabe en cuanto a los aspectos jurídicos del derecho y de la titularidad y no sobre datos descriptivos.

Por otra parte, manifestar que el acto del deslinde no se realiza teniendo en cuenta los títulos de propiedad registral ya que las vías pecuarias son bienes de dominio público y por tanto gozan de las características definidoras del artículo 132 de la Constitución Española y que dada su adscripción a fines de carácter público, se sitúan fuera del comercio de los hombres, siendo, como ya hemos comentado en párrafos anteriores, inalienables, imprescriptibles e inembargables, llevando en su destino la propia garantía de intocabilidad o inmunidad, de manera que en ellos la inscripción en el Registro resulta superflua.

En este sentido conforme a la jurisprudencia interpretativa del artículo 34 de la Ley hipotecaria, la fe pública registral no garantiza la exactitud de los datos de nuevo hecho, relativos a la descripción de la finca, tales como la naturaleza, situación, linderos y superficie (STS de 28 de marzo de 1979, 24.07.1983), lo que ha de complementarse con lo que igualmente es doctrina del Tribunal Supremo; por ejemplo, sentencia de 5 de febrero de 1999 «el principio de legitimación que presume la existencia de los derechos inscritos tal y como constan en el asiento y su posesión, no es aplicable cuando intenta oponerse a una titularidad de dominio público, pues esta es inatacable aunque no figure en el Registro de la Propiedad, puesto que no hace del tráfico jurídico base del Registro, sino de la Ley y es protegible frente a los asientos registrales e incluso frente a la posesión continuada».

En cuanto al comentario que no consta en escrituras y registro afeción alguna o servidumbre que permitiera al comprador conocer la existencia de la vía pecuaria, indicar que, las vías pecuarias NO tienen naturaleza de servidumbres de paso, sino de dominio público, tal y como se recoge en toda la legislación administrativa anteriormente vigente (la materia de vías pecuarias estaba regulada por la ley 22/1974, de 27 de junio, sobre las mismas, y el Reglamento de aplicación de la ley aprobado por Real decreto 2.876/1978, de 3 de noviembre. Con arreglo a dicha regulación las vías pecuarias son bienes de dominio público destinados principalmente al tránsito de ganados (arts. 1 Ley y 1 reg.), quedando excluidas de la normativa las servidumbres constituídas o que se constituyan sobre predios privados (arts. 1, párrafo segundo, ley y 3 reg.), como la normativa actual donde las vías pecuarias siguen siendo dominio público imprescriptible, inembargables e inalienable, por lo que no hay que confundirlas con servidumbres de paso como reconoce la Sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Castilla La Mancha 00006/2011, de 17 de enero, de 2011. (Sala de lo Contencioso, Sede de Albacete; Sección 1ª. Ponente José Borrego López) así como dice el fundamento jurídico 4º de la sentencia del Tribunal Supremo de 14 de noviembre de 1998 (...) la falta de constancia en el Registro o en los títulos de propiedad no implica inexistencia de la vía pecuaria, ya que las vías pecuarias, no representan servidumbre de paso o carga alguna, ni derecho limitado del dominio, y, si son, (...) una faja de terreno de dominio nacional, o una faja o zona partícipe de la naturaleza propia del dominio público.»

Respecto a la tercera alegación; «... decir que tal y como se recoge en el artículo segundo de la Ley 3/1995 las vías pecuarias tienen la naturaleza de bienes de dominio público de las comunidades autónomas y, en consecuencia, resultan inalienables, imprescriptibles e inembargables, por tanto, la autorización o no de esa actividad industrial no es un modo de adquisición de la propiedad, ni legitima una ocupación del dominio público.»

Respecto a la cuarta alegación; «decir que, aunque la declaración de obra nueva se realizó en el año 1991, por tanto, anterior a la ley estatal sobre vías pecuarias del 23 de marzo de 1995 y la Ley autonómica de 2014, indicar que anterior a la Ley estatal y la Ley Autonómica existía una legislación en materia de vías pecuarias como era la Ley 22/1974, de 27 de junio y el Reglamento de aplicación de la ley aprobado por

2876/1978, de 3 de novembre. Conformement a aquesta regulació les vies pecuàries eren béns de domini públic destinats principalment al trànsit de bestiar (arts. 1 llei i 1 reg.) igualment la normativa actual considera les vies pecuàries com a bé de domini públic imprescriptible, inembargable i inalienable.»

Respecte a la sisena al·legació; «... cal dir que, que segons l'art. 5.a de la Llei 3/1995, de 23 de març, de vies pecuàries, correspon a les comunitats autònomes, respecte d'aquelles, el dret i el deure d'investigar la situació dels terrenys que es presumisquen pertanyents a les vies pecuàries, i en conseqüència és obligació d'aquesta administració procedir a la delimitació de les vies pecuàries prèviament classificades, per a fixar amb exactitud els límits d'aquestes i destinar-les als usos públics que les lleis estatal i autonòmica els confereix. Raó per la qual, per cap concepte, es pot estar utilitzant fraudulentament la llei, afirmació aquesta tan gratuïta com inoportuna, atés que l'únic frau, per menyscapse al patrimoni públic, seria expropiar terrenys pertanyents a la mateixa administració.

A més, i respecte de l'expropiació de terrenys, si bé és cert que segons el que es disposa en l'art. 33 de la Constitució Espanyola, efectivament parteix de l'existència d'una prèvia propietat privada, la privació de la qual ha de ser rescabada mitjançant el preu just, l'acte que ens ocupa és el d'una delimitació que té per objecte delimitar el domini públic pecuari i determinar les intrusions i contigüitats, i no és procedent per això cap expropiació amb indemnització, perquè els terrenys eren ja de domini públic i el que es duu a terme amb la delimitació és la determinació del seu traçat d'acord amb la seua classificació, sense que existisca canvi de propietari, sinó, per contra, intrusions dels particulars en la propietat pública.

Respecte a la mutació demanial cal dir que, segons el que s'estableix en l'art. 37.1 de la Llei 14/2003, de 10 d'abril, de patrimoni de la Generalitat Valenciana:

«Les administracions territorials de la Comunitat Valenciana podran afectar béns i drets demaniaus a un ús o servei públic competència de la Generalitat i transmetre-li la titularitat d'aquests quan resulten necessaris per al compliment de les seues finalitats. L'administració adquirent mantindrà la titularitat del bé mentre continue afectat a l'ús o servei públic que va motivar la mutació i, per tant, conserve el seu caràcter demanial. Si el bé o dret no fora destinat a l'ús o servei públic o deixara de destinar-se posteriorment, revertirà a l'administració transmissora, i s'integrarà en el seu patrimoni amb totes les seues pertinences i accions.»

Per tant, només la franja de terreny que ocupe la carretera i la seua ampliació seran objecte d'aquesta mutació demanial, la resta de terreny continuarà sent domini públic pecuari i si aquest bé deixara de tindre l'ús o el servei públic al qual va ser destinat aquest revertirà a l'administració transmissora.»

Respecte a la setena al·legació; «... cal dir que, segons l'article 14 de la Llei 3/2014, d'11 de juliol, de la Generalitat, de vies pecuàries de la Comunitat Valenciana la delimitació és l'acte administratiu que defineix els límits degudament georeferenciats de les vies pecuàries, de conformitat amb el que s'estableix en l'acte de classificació; i l'acte de classificació és l'acte administratiu de caràcter declaratiu en virtut del qual es determina l'existència, amplària i traçat i altres característiques físiques generals de cada via pecuària, per tant, el traçat de la via pecuària ha de ser un fidel reflex de la classificació sense que hagen d'intervindre altres consideracions que siguen més o menys oneroses a la Generalitat o als titulars dels immobles afectats per la delimitació.»

Maria Clara López Gonzalo, en nom d'I-DE Redes Eléctricas Inteligentes, SAU (anteriorment Iberdrola Distribución Eléctrica, SAU), presenta escrit en què sol·licita que es contemple el manteniment de les instal·lacions afectades per la delimitació per a conservar el servei d'aquestes.

«Cal dir que, aprovada la delimitació mitjançant resolució de la consellera d'Agricultura, Desenvolupament Rural, Emergència Climàtica i Transició Ecològica, la qual els serà notificada, hauran de regularitzar la seua situació sol·licitant l'ús demanial del domini per ocupació d'aquest, de conformitat amb el que es disposa en els articles 33-34 de la Llei 3/2014, d'11 de juliol, de la Generalitat, de vies pecuàries de la Comunitat Valenciana.»

Real decreto 2.876/1978, de 3 de noviembre. Con arreglo a dicha regulación las vías pecuarias eran bienes de dominio público destinados principalmente al tránsito de ganados (arts. 1 Ley y 1 reg.) igualmente la normativa actual considera las vías pecuarias como viene de dominio público imprescriptible, inembargables e inalienable.»

Respecto a la sexta alegación; «... decir que, que según el art. 5.a de la Ley 3/1995, de 23 de marzo, de vías pecuarias, corresponde a las comunidades autónomas, respecto de aquellas, el derecho y el deber de investigar la situación de los terrenos que se presumen pertenecientes a las vías pecuarias, en su consecuencia es obligación de esta Administración el proceder al deslinde de las vías pecuarias previamente clasificadas, para con ello fijar con exactitud los límites de la misma y destinarlas a los usos públicos que las leyes estatal y autonómica les confiere. Razón por la que, bajo ningún concepto, se puede estar utilizando fraudulentamente la ley, afirmación esta tan gratuita como inoportuna, dado que el único fraude, por menoscabo al patrimonio público, sería expropiar terrenos pertenecientes a la propia administración.

Además, y respecto de la expropiación de terrenos, si bien es cierto que según lo dispuesto en el artículo 33 de la Constitución Española, efectivamente parte de la existencia de una previa propiedad privada, cuya privación ha de ser resarcida mediante el justiprecio, el acto que nos ocupa es el de un deslinde que tiene por objeto delimitar el dominio público pecuario y determinar las intrusiones y colindancias, no procediendo por ello ninguna expropiación con indemnización, pues los terrenos eran ya de dominio público y lo que se lleva a cabo con el deslinde es la determinación de su trazado de acuerdo con su clasificación, sin que exista cambio de propietario, sino por el contrario, intrusiones de los particulares en la propiedad pública.

Respecto a la mutación demanial decir que, según lo establecido en el art. 37.1 de la Ley 14/2003, de 10 de abril, de patrimonio de la Generalitat Valenciana:

«Las administraciones territoriales de la Comunitat Valenciana podrán afectar bienes y derechos demaniales a un uso o servicio público competencia de la Generalitat y transmitirle la titularidad de los mismos cuando resulten necesarios para el cumplimiento de sus fines. La administración adquirente mantendrá la titularidad del bien mientras continue afectado al uso o servicio público que motivó la mutación y por tanto, conserve su carácter demanial. Si el bien o derecho no fuera destinado al uso o servicio público o dejará de destinarse posteriormente, revertirá a la administración transmissora, integrándose en su patrimonio con todas sus pertenencias y accesiones.»

Por tanto, solo la franja de terreno que ocupe la carretera y su ampliación serán objeto de esta mutación demanial el resto de terreno seguirá siendo dominio público pecuario y si este bien dejase de tener el uso o servicio público al que fue destinado este revertirá a la administración transmissora.»

Respecto a la séptima alegación; «... decir que, según el artículo 14 de la Ley 3/2014, de 11 de julio, de la Generalitat, de vías pecuarias de la Comunitat Valenciana el deslinde es el acto administrativo que define los límites debidamente georeferenciados de las vías pecuarias, de conformidad con lo establecido en el acto de clasificación; siendo el acto de clasificación el acto administrativo de carácter declarativo en virtud del cual se determina la existencia, anchura y trazado y demás características físicas generales de cada vía pecuaria, por tanto, el trazado de la vía pecuaria debe ser un fiel reflejo de la clasificación sin que tengan que intervenir otras consideraciones que vayan a ser más o menos gravosas a la Generalitat o a los titulares de los inmuebles afectados por el deslinde.»

Maria Clara López Gonzalo, en nombre de I-DE Redes Eléctricas Inteligentes, SAU. (anteriormente Iberdrola Distribución Eléctrica, SAU), presenta escrito solicitando que se contemple el mantenimiento de las instalaciones afectadas por el deslinde para conservar el servicio de las mismas.

«Cabe decir que, aprobado el deslinde mediante resolución de la consellera de Agricultura, Desarrollo Rural, Emergencia Climática y Transición Ecológica, la cual les será notificada, deberán regularizar su situación solicitando el uso demanial del dominio por ocupación del mismo, de conformidad con lo dispuesto en los artículos 33-34 de la Ley 3/2014, de 11 de julio, de la Generalitat, de vías pecuarias de la Comunitat Valenciana.»

Jaime Àvila Vila, en condició d'apoderat de la mercantil Pinturas Montó, SAU, presenta escrit en el qual formula les següents al·legacions:

«En la primera al·legació manifesta que la via pecuària no discorre pels terrenys del seu representat, ja que les instal·lacions s'emplanten en un polígon industrial que es va aprovar mitjançant un pla parcial durant la tramitació del qual ja es va donar una solució satisfactòria a la qüestió de la via pecuària, per la qual cosa no és procedent posar ara de manifest que les instal·lacions estan afectades per aquesta.

Respecte a aquesta al·legació, cal dir que ens trobem en un expedient de delimitació que, segons l'article 14 de la Llei 3/2014, d'11 de juliol, de la Generalitat, de vies pecuàries de la Comunitat Valenciana la delimitació és l'acte administratiu que ha de definir els límits, degudament georeferenciats, de les vies pecuàries, d'acord amb el que s'estableix en l'acte de la classificació d'aquestes; aquest és l'acte administratiu de caràcter declaratiu en virtut del qual es determina l'existència, amplària i traçat i altres característiques físiques generals de cada via pecuària, per tant, el traçat de la via pecuària ha de ser un fidel reflex de la classificació, tal com es descriu i grafia en la proposició de delimitació.

Per tant, queda clar que el sector industrial SI-2 de Marines i, en conseqüència, la parcel·la de l'al·legant sí està afectada per l'Assagador de la Garrofera i per això, tal com es recull en l'article 2 de la Llei 3/1995, les vies pecuàries tenen la naturalesa de béns de domini públic de les comunitats autònomes i, en conseqüència, inalienables, imprescriptibles i inembargables.

Quant al pla parcial del sector industrial SI-2 de Marines, tal com estableix l'article 20 de la Llei 3/2014, d'11 de juliol, de la Generalitat, de vies pecuàries de la Comunitat Valenciana, hauria de tindre representat gràficament el nou traçat dins d'aquell pla parcial produint-se les afectacions i desafectacions necessàries al domini públic, ja que sí està afectat per una via pecuària, encara que existisca un informe de febrer de 2007 on es considera que la proposta del sector industrial no afecta cap via pecuària classificada.

A més, quan la Divisió de Carreteres de la CIT planteja una connexió mitjançant rotonda entre aquest mateix sector industrial i la carretera CV-25, es va emetre informe desfavorable (en data 14.10.2008) en considerar l'afecció de la rotonda sobre la via pecuària Assagador de la Garrofera i per tant sobre el sector industrial anteriorment esmentat. De fet, en data 20 de gener de 2009 es va emetre un informe des de la Unitat de Vies Pecuàries amb uns condicionants d'obligat compliment perquè fora aprovat el pla parcial d'aquest sector industrial SI-2 de Marines. A més, el nou Pla general d'ordenació urbana de Marines, ara en fase de tramitació de la seua declaració ambiental estratègica, comptarà amb un informe vinculant de la situació per a la seua aprovació definitiva, conforme al tractament urbanístic detallat de les vies pecuàries de l'article 21 de l'esmentada Llei 3/2014 de la Generalitat.

En la segona al·legació sol·liciten la modificació del traçat de la via pecuària, la reducció, desafectació i alienació dels terrenys que afecten la seua parcel·la.

Cal matisar que un expedient de desafectació i posterior alienació de terrenys sols es pot realitzar, tal com s'estableix en l'article 17.4 de la Llei 3/2014, d'11 de juliol, de vies pecuàries amb una delimitació prèvia, ja que per a realitzar la valoració dels terrenys desafectats hem de saber la superfície de via pecuària que afecta la parcel·la en qüestió i això només es resol a través d'una delimitació. A més, tal com especifiquen en la seua al·legació els terrenys que pogueren ser desafectats tindrien la consideració de béns patrimonials de les comunitats autònomes.

Quant a la sol·licitud d'una modificació de traçat motivada per un interessat, cal assenyalar que aquesta al·legació no és objecte del present procediment de delimitació. No obstant això, si s'iniciara un expedient tendent a modificació del traçat, aquest hauria d'anar acompanyat del projecte on aparega representat gràficament el nou traçat de la via pecuària que proposa, complint els requisits de l'article 19.1 de la Llei 3/2014, on s'assegure el manteniment de la integritat superficial, la idoneïtat dels itineraris i dels traçats i la continuïtat del trànsit ramader, si n'hi ha, juntament amb la seua utilització per a les destinacions indicades en l'article 2 d'aquesta llei.

A més, junt amb aquest projecte realitzat per l'interessat i/o promotor que sol·licita la modificació de la via pecuària, s'haurà d'acompanyar la següent documentació:

Jaime Àvila Vila, en condició de apoderado de la mercantil Pinturas Montó, SAU, presenta escrito en el que formula las siguientes alegaciones:

«En la primera alegación manifesta que la vía pecuaria no discurre por los terrenos de su representado, ya que las instalaciones se emplazan en un polígono industrial que se aprobó mediante un Plan parcial durante la tramitación del cual ya se dio una solución satisfactoria a la cuestión de la vía pecuaria, por lo que no procede poner ahora de manifiesto que las instalaciones están afectadas por la misma.

Con respecto a esta alegación, decir que, nos encontramos en un expediente de deslinde, que según el artículo 14 de la Ley 3/2014, de 11 de julio, de la Generalitat, de vías pecuarias de la Comunitat Valenciana el deslinde es el acto administrativo que debe definir los límites, debidamente georeferenciados, de las vías pecuarias, de acuerdo con lo establecido en el acto de su clasificación; siendo este el acto administrativo de carácter declarativo en virtud del cual se determina la existencia, anchura y trazado y demás características físicas generales de cada vía pecuaria, por tanto, el trazado de la vía pecuaria debe ser un fiel reflejo de la Clasificación, tal y como se describe y grafia en la proposición de deslinde.

Por tanto, queda claro que el sector industrial SI-2 de Marines y en consecuencia la parcela del alegante SI está afectada por el Cordel de la Garrofera y por ello, tal y como se recoge en el artículo 2 de la Ley 3/1995 las vías pecuarias tienen la naturaleza de bienes de dominio público de las comunidades autónomas y, en consecuencia, inalienables, imprescriptibles e inembargables.

En cuanto al Plan parcial del sector industrial SI-2 de Marines tal y como establece el artículo 20 de la Ley 3/2014, de 11 de julio, de la Generalitat, de vías pecuarias de la Comunitat Valenciana, debería tener grafado el nuevo trazado dentro de ese Plan parcial produciéndose las afectaciones y desafectaciones necesarias al dominio público, puesto que sí se haya afectado por una vía pecuaria, aunque exista un informe de febrero de 2007 donde considera que la propuesta del sector industrial no afecta a ninguna vía pecuaria clasificada.

Además, cuando la División de Carreteras de la CIT plantea una conexión mediante rotonda entre este mismo sector industrial y la carretera CV-25, se emitió informe desfavorable (en fecha 14.10.2008) al considerar la afección de la rotonda sobre la vía pecuaria Cordel de la Garrofera y por ende al sector industrial anteriormente citado. De hecho, en fecha 20 de enero de 2009 se emitió un informe desde la Unidad de Vías Pecuarias con unos condicionantes de obligado cumplimiento para que fuese aprobado el Plan parcial de este sector industrial SI-2 de Marines. Además, el nuevo Plan general de ordenación urbana de Marines, ahora en fase de tramitación de su declaración ambiental estratégica, contará con un informe vinculante de la situación para su aprobación definitiva, conforme al tratamiento urbanístico pormenorizado de las vías pecuarias del artículo 21 de la citada Ley 3/2014 de la Generalitat.

En la segunda alegación solicitan la modificación del trazado de la vía pecuaria, la reducción, desafectación y enajenación de los terrenos que les afectan a su parcela.

Cabe matizar que un expediente de desafectación y posterior enajenación de terrenos solo se pueden realizar, tal y como se establece en el artículo 17.4 de la Ley 3/2014, de 11 de julio, de vías pecuarias, previo deslinde, ya que para realizar la valoración de los terrenos desafectados debemos saber la superficie de vía pecuaria que afecta a la parcela en cuestión y esto solo se resuelve a través de un deslinde. Además, tal y como especifican en su alegación los terrenos que pudieran ser desafectados ostentarían la consideración de bienes patrimoniales de las comunidades autónomas.

En cuanto a la solicitud de una modificación de trazado motivada por un interesado, señalar que dicha alegación no es objeto del presente procedimiento de deslinde. No obstante, si se iniciase un expediente tendente a modificación del trazado, este debería ir acompañado del proyecto donde aparezca grafada el nuevo trazado de la vía pecuaria que propone, cumpliendo los requisitos del artículo 19.1 de la Ley 3/2014, donde se asegure el mantenimiento de la integritad superficial, la idoneidad de los itinerarios y de los trazados y la continuidad del tránsito ganadero, si la hubiere, junto con su utilización para los destinos recogidos por el artículo 2 de esta ley.

Además, junto a este proyecto realizado por el interesado y/o promotor que solicita la modificación de la vía pecuaria, se deberá acompañar la siguiente documentación:

– Escritures de propietat dels terrenys pels quals haurà de discórrer el nou traçat de la via pecuària, que acrediten la titularitat i plena disponibilitat del peticionari respecte dels terrenys que s'ofereixen per al nou itinerari, i que òbviament no podran tindre servitud ni càrrega de cap classe.

– Nota simple informativa del registre de la propietat on conste que els terrenys es troben lliures de càrrega o un altre gravamen.

– Segregació parcel·lària a nivell cadastral i registral dels terrenys pels quals discórrega el nou traçat amb l'amplària legal de la seua classificació.

– Valoració dels terrenys objecte de modificació per un tècnic competent.»

Elias Campos Coscollar i María Encarnación Ángeles Liébana presenten escrit en el qual formulen les següents alegacions:

«En la primera alegació manifesta que se li va concedir la llicència d'obres per part de l'Ajuntament de la vila d'Olocau per a la construcció d'un mur de formigó.

En la segona alegació manifesta que la concessió d'aquesta llicència d'obres per part de l'Administració va suposar un reconeixement tàcit de la titularitat privativa d'aquesta parcel·la. La responsabilitat patrimonial de l'Administració forma part del sistema de garantia patrimonial dels particulars i permet que aquests siguen indemnitzats conforme al que es preveu en l'art. 106.2 CE. I per tant, reclama la corresponent indemnització pels evidents danys i perjudicis que li causaria la demolició del marge de formigó. Si no rescabala als alegants l'Administració estarà actuant contra els seus propis actes i causant un perjudici irreparable a aquests.

Respecte a aquestes alegacions cal dir que, si bé és cert que per part de l'Ajuntament d'Olocau se li va concedir la llicència d'obra per a la construcció del mur de formigó, no ho és menys indicar que el caràcter imprescriptible, inalienable i inembargable que la legislació vigent dota el domini públic de les vies pecuàries suposa que la mera existència d'elements a l'interior de la via pecuària són elements intrusos dins dels límits d'aquesta. Intrusió que ha perdurat durant tots aqueixos anys en què el titular afectat ha aprofitat privativament els terrenys de domini públic i que, per tant, no pertoca ni indemnització per danys i perjudicis ni reposició d'aquest mur. Per tant, la concessió d'una llicència d'obra no suposa un reconeixement de la titularitat privativa d'aquesta parcel·la.

A més, cal matisar que d'acord amb l'article 7.1 de la Llei 3/2014 d'11 de juliol, de la Generalitat, de vies pecuàries de la Comunitat Valenciana, la conselleria competent en matèria de vies pecuàries és la que té les competències sobre administració i gestió de les vies pecuàries, és a dir, l'administració local en aquest cas, un ajuntament, no té la potestat sobre la gestió de les vies pecuàries.

Per això, com ja hem comentat anteriorment, d'acord amb l'article 2 de la Llei 3/1995 les vies pecuàries tenen la naturalesa de béns de domini públic de les comunitats autònomes i, en conseqüència, revestides dels principis d'inalienables, imprescriptibles i inembargables, per tant, la concessió de llicències d'obra per part d'una entitat local no és una manera d'adquisició de la propietat, ni legitima una ocupació del domini públic.»

Juan Manuel Vivanco Andino, gerent i apoderat de la companyia Aluminios Cortizo, SAU, presenta escrit en el qual sol·licita la següent informació:

En la primera alegació; manifesta, entre altres punts, que és propietari d'algunes parcel·les afectades parcialment pel procediment de delimitació.

En la segona alegació; indica que aquestes parcel·les van ser adquirides mitjançant escriptures atorgades davant d'un notari públic.

En la tercera alegació manifesta que en les descripcions notariales i les subsegüents notes simples registrals no es menciona que alguna via pecuària afecte les finques registrals.

En la quarta alegació manifesta que aquesta conselleria utilitza la documentació que li dona la gana a l'hora de justificar l'ocupació il·legítima d'una suposada via pecuària que ni tan sols es vol mostrar en plans mínimament llegibles. D'altra banda, utilitza el projecte de classificació de les vies pecuàries del terme municipal d'Olocau (quan totes les parcel·les afectades d'Aluminios Cortizo, SAU, es troben situades en el terme municipal de Marines). Consideren que no es pot alegar o contestar sobre una cosa que es desconeix o que no es pot conèixer

– Escrituras de propiedad de los terrenos por los que deberá discórrer el nuevo trazado de la vía pecuaria, que acrediten la titularidad y plena disponibilidad del peticionario respecto de los terrenos que se ofertan para el nuevo itinerario, y que obviamente no podrán tener servidumbre ni carga de ninguna clase.

– Nota simple informativa del registre de la propietat en donde conste que los terrenos se encuentran libres de carga u otro gravamen.

– Segregación parcelaria a nivel catastral y registral de los terrenos por los que discurra el nuevo trazado con la anchura legal de su clasificación.

– Valoración de los terrenos objeto de modificación por un técnico competente.»

Elias Campos Coscollar y María Encarnación Ángeles Liébana, presentan escrito en el que formulan las siguientes alegaciones:

«En la primera alegación manifiesta que se le concedió la licencia de obras por parte del Ayuntamiento de la Vila d'Olocau para la construcción de un muro de hormigón.

En la segunda alegación manifiesta que la concesión de dicha licencia de obras por parte de la Administración supuso un reconocimiento tácito de la titularidad privativa de dicha parcela. La responsabilidad patrimonial de la Administración forma parte del sistema de garantía patrimonial de los particulares permitiendo que estos sean indemnizados conforme a lo previsto en el art. 106.2CE. Y por tanto reclama la correspondiente indemnización por los evidentes daños y perjuicios que le causaría la demolición del margen de hormigón. De no resarcir a los alegantes la Administración estará actuando contra sus propios actos y causando un perjuicio irreparable a los mismos.

Con respecto a estas alegaciones cabe decir que, si bien es cierto que por parte del Ayuntamiento de Olocau se le concedió la licencia de obra para la construcción del muro de hormigón, no lo es menos reseñar que el carácter imprescriptible, inalienable e inembargable, con que la legislación vigente dota el dominio público de las vías pecuarias supone que la mera existencia de elementos en el interior de la vía pecuaria son elementos intrusos dentro de los límites de la misma. Intrusión que ha perdurado durante todos esos años en los que el titular afectado ha aprovechado privativamente los terrenos de dominio público y que por tanto no cabe ni indemnización por daños y perjuicios ni reposición de dicho muro. Por tanto, la concesión de una licencia de obra NO supone un reconocimiento de la titularidad privativa de dicha parcela.

Además, hay que matizar que de acuerdo con el artículo 7.1 de la Ley 3/2014, de 11 de julio, de la Generalitat, de vías pecuarias de la Comunitat Valenciana, la conselleria competente en materia de vías pecuarias es la que tiene las competencias sobre administración y gestión de las vías pecuarias, es decir, la Administración local en este caso un ayuntamiento no tiene la potestad sobre la gestión de las vías pecuarias.

Por ello, como ya hemos comentado anteriormente de acuerdo con el artículo 2 de la Ley 3/1995 las vías pecuarias tienen la naturaleza de bienes de dominio público de las comunidades autónomas y, en consecuencia, revestidas de los principios de inalienables, imprescriptibles e inembargables, por tanto, la concesión licencias de obra por parte de una entidad local no es un modo de adquisición de la propiedad, ni legitima una ocupación del dominio público.»

Juan Manuel Vivanco Andino, gerente y apoderado de la compañía Aluminios Cortizo, SAU, presenta escrito en el que solicita la siguiente información:

En la primera alegación; manifiesta entre otros extremos, que es propietario de algunas parcelas afectadas parcialmente por el procedimiento de deslinde.

En la segunda alegación; indica que dichas parcelas fueron adquiridas mediante escrituras otorgadas ante notario público.

En la tercera alegación manifiesta que en las descripciones notariales y las subsegüents notes simples registrales no aparece mencionado que alguna vía pecuaria afecte a las fincas registrales.

En la cuarta alegación manifiesta que esta conselleria utiliza la documentación que le viene en gana a la hora de justificar la ocupación ilegítima de una supuesta vía pecuaria que ni si quiera se quiere mostrar en planos mínimamente legibles. Por otra parte, utiliza el Proyecto de clasificación de las vías pecuarias del término municipal de Olocau (cuando todas las parcelas afectadas de Aluminios Cortizo, SAU, se encuentran ubicadas en el término municipal de Marines). Consideran que no se puede alegar o contestar sobre algo que se desconoce o que

detalladament i amb un mínim de profunditat. Això produeix una clara indefensió a aquesta part que fa que el present expedient esdevinga nul de ple dret.

En la cinquena al·legació manifesta que les parcel·les afectades van ser adquirides per Aluminios Cortizo, SAU, lliures de càrregues i gravàmens, sense que es mencionaria cap via pecuària que les afectaren. I ara l'Administració autonòmica valenciana pretén «recuperar-les» no pagant-les al seu legítim propietari, ni compensant la part afectada, sinó ocupant-les gratuïtament basant-se en una documentació que poc o res pot acreditar tal dret i que deixa en una situació d'indefensió total als perjudicats en aquest procés.

Sol·licita, per tant, un expedient d'expropiació forçosa, ja que sembla ser que l'Administració intenta evitar aquesta expropiació en justificar la necessitat d'una ampliació de la carretera que s'assenta presumptament sobre una via pecuària per a intentar evitar el tràmit expropiatori.

Amb relació amb l'anterior, l'enginyer instructor va informar:

«Respecte a la tercera i cinquena al·legació, cal dir que la delimitació de les vies pecuàries no és, en si mateixa, un acte d'adquisició de domini sinó de determinació dels límits d'aquest. I que el seu fonament es troba en un dret de propietat preexistent i al qual dona virtualitat pràctica, però en cap cas el crea *ex novo*, ni pot ser considerat com una potestat de l'Administració per a l'adquisició gratuïta dels béns, atés que es tracta de béns de domini públic des de temps immemorials i ara es delimiten conforme a la seua existència i classificació.

Per tant, el principi de legitimació, que presumeix l'existència dels drets inscrits tal com consten en l'assentament, no és aplicable quan intenta oposar-se a una titularitat de domini públic, perquè aquesta és inatacable, encara que no figure en el Registre de la Propietat, ja que no naix del tràfic jurídic contractual ni registral, sinó de la llei i és protegible enfront dels assentaments registrals i fins i tot enfront de la possessió. En aquest sentit, d'acord amb l'article 2 de la Llei 3/1995, la via pecuària delimitada té la naturalesa de béns de domini públic de les comunitats autònomes inalienables, imprescriptibles i inembargables.

A més, l'article 8.3 de la Llei 3/1995, de vies pecuàries, i l'article 14.5 de la Llei 3/2014 de vies pecuàries de la Comunitat Valenciana estableixen que la delimitació aprovada declara la possessió i la titularitat demanial a favor de la comunitat autònoma, donant lloc a la fitació i sense que les inscripcions en el Registre de la Propietat puguen prevaldre enfront de la naturalesa demanial dels béns delimitats. Per això la fe pública registral no opera enfront de la delimitació i, per tant, el que la usucupació haja tingut accés al Registre com a part d'una finca registral no constitueix títol per a la prescripció adquisitiva respecte d'aqueixa porció de terreny.

També cal ressenyar que el dret hipotecari assumeix que pot haver-hi discordances entre la realitat registral i l'extraregistral i centra els seus esforços a protegir la titularitat en un sentit global. La legitimació registral que l'article 38 de la Llei hipotecària atorga a favor del titular inscrit, per si sola res significa, al ser una presumpció *iuris tantum* de l'exactitud de l'assentament, susceptible de ser desvirtuat per prova en contra, ja que el Registre de la Propietat manca d'una base fàctica feient, en basar-se en simples declaracions dels atorgants, quant a les dades d'existència, titularitat, extensió, fites, etc. relatives a la finca que, conseqüentment, cauen fora de la garantia de fe pública. En relació amb la fe pública registral, manifestar que no afecta les qualitats físiques de la finca que conste inscrita, perquè la ficció jurídica de l'article 34 de la Llei hipotecària només és possible quant als aspectes jurídics del dret i de la titularitat i no sobre dades descriptives.

D'altra banda, mantindre que la delimitació no es realitza tenint en compte els títols de propietat registral ja que les vies pecuàries són béns de domini públic i per tant gaudeixen de les característiques definidores de l'article 132 de la Constitució Espanyola i que atesa la seua adscripció a finalitats de caràcter públic, se situen fora del comerç dels homes, i són, com ja hem comentat en paràgrafs anteriors, inalienables, imprescriptibles i inembargables, i porten en la seua destinació la mateixa garantia d'intocabilitat o immunitat, de manera que en aquests la inscripció en el Registre resulta supèrflua.

En aquest sentit conforme a la jurisprudència interpretativa de l'article 34 de la Llei hipotecària, la fe pública registral no garanteix

no se puede conocer en detalle y con un mínimo de profundidad. Ello produce una clara indefensión a esta parte que hace que el presente expediente devenga nulo de pleno derecho.

En la quinta alegación manifiesta que las parcelas afectadas fueron adquiridas por Aluminios Cortizo, SAU, libre de cargas y gravámenes, sin que se hiciera mención alguna a vía pecuaria que las afectasen. Y ahora la Administración autonómica valenciana pretende «recuperar» no pagándolos a su legítimo propietario, ni compensando a la parte afectada, sino ocupándolo gratuitamente basándose en documentación que poco o nada puede acreditar tal derecho y que deja en una situación de indefensión total a los perjudicados en este proceso.

Solicita por tanto un expediente de expropiación forzosa, ya que parece ser que la administración intenta evitar esta expropiación al justificar la necesidad de una ampliación de la carretera que se asienta presuntamente sobre una vía pecuaria para intentar evitar el trámite expropiatorio.

Con relación con lo anterior, el ingeniero instructor informó:

«Con respecto a la tercera y quinta alegación, decir que el deslinde de las vías pecuarias no es, en sí mismo, un acto de adquisición de dominio, sino de determinación de los límites del mismo. Y que su fundamento se encuentra en un derecho de propiedad preexistente y al que da virtualidad práctica, pero en ningún caso lo crea *ex novo*, ni puede ser considerado como una potestad de la Administración para la adquisición gratuita de los bienes, dado que se trata de bienes de dominio público desde tiempos inmemoriales y ahora se deslindan conforme a su existencia y clasificación.

Por tanto, el principio de legitimación, que presume la existencia de los derechos inscritos tal y como constan en el asiento, no es aplicable cuando intenta oponerse a una titularidad de dominio público, pues esta es inatacable, aunque no figure en el Registro de la Propiedad, puesto que no nace del tráfico jurídico contractual ni registral, sino de la Ley y es protegible frente a los asientos registrales e incluso frente a la posesión. En este sentido de acuerdo con el artículo 2 de la Ley 3/1995, la vía pecuaria deslindada, tiene la naturaleza de bienes de dominio público de las comunidades autónomas inalienables, imprescriptibles e inembargables.

Además, según el art 8.3 de la Ley 3/1995, de vías pecuarias, y el artículo 14.5 de la Ley 3/2014 de vías pecuarias de la Comunitat Valenciana establecen que el deslinde aprobado declara la posesión y la titularidad demanial a favor de la Comunidad Autónoma, dando lugar al amojonamiento y sin que las inscripciones en el Registro de la Propiedad puedan prevalecer frente a la naturaleza demanial de los bienes deslindados. Por ello la fe pública registral no opera frente al deslinde, y por tanto, el que la usucupación haya tenido acceso al Registro como parte de una finca registral no constituye título para la prescripción adquisitiva respecto de esa porción de terreno.

También cabe reseñar que el Derecho Hipotecario asume que puede haber discordancias entre la realidad registral y la extra-registral centrándose sus esfuerzos en proteger la titularidad en un sentido global. La legitimación registral que el artículo 38 de la Ley hipotecaria otorga a favor del titular inscrito, por si sola nada significa, al ser una presunción *iuris tantum* de la exactitud del asiento, susceptible de ser desvirtuado por prueba en contrario, ya que el Registro de la Propiedad carece de una base fáctica fehaciente, al basarse en simples declaraciones de los otorgantes, en cuanto a los datos de existencia, titularidad, extensión, linderos, etc. relativos a la finca, que consecuentemente caen fuera de la garantía de fe pública. En relación con la fe pública registral, manifestar que no alcanza a las cualidades físicas de la finca que conste inscrita, pues la ficción jurídica del artículo 34 de la Ley hipotecaria solo cabe en cuanto a los aspectos jurídicos del derecho y de la titularidad y no sobre datos descriptivos.

Por otra parte, mantener que el deslinde no se realiza teniendo en cuenta los títulos de propiedad registral ya que las vías pecuarias son bienes de dominio público y por tanto gozan de las características definidoras del artículo 132 de la Constitución Española y que dada su adscripción a fines de carácter público, se sitúan fuera del comercio de los hombres, siendo, como ya hemos comentado en párrafos anteriores, inalienables, imprescriptibles e inembargables, llevando en su destino la propia garantía de intocabilidad o inmunidad, de manera que en ellos la inscripción en el Registro resulta superflua.

En este sentido conforme a la jurisprudencia interpretativa del artículo 34 de la Ley hipotecaria, la fe pública registral no garantiza la

l'exactitud de les dades de nou fet, relatives a la descripció de la finca, com ara la naturalesa, situació, fites i superfície (STS de 28 de març de 1979, 24.07.1983), la qual cosa ha de complementar-se amb el que igualment és doctrina del Tribunal Suprem; per exemple, sentència de 5 de febrer de 1999 «el principi de legitimació que presumeix l'existència dels drets inscrits tal com consten en l'assentament i la seua possessió, no és aplicable quan intenta oposar-se a una titularitat de domini públic, perquè aquesta és inatacable encara que no figure en el Registre de la Propietat, ja que no fa del tràfic jurídic base del Registre, sinó de la llei i és protegible enfront dels assentaments registrals i fins i tot enfront de la possessió continuada».

A més, cal matisar que segons l'article 5.a de la Llei 3/1995, de 23 de març, de vies pecuàries, correspon a les comunitats autònomes, respecte de les vies pecuàries, el dret i el deure d'investigar la situació dels terrenys que es presumisquen pertanyents a les vies pecuàries, i en conseqüència és l'obligació d'aquesta Administració procedir a la delimitació de les vies pecuàries prèviament classificades i amb això fixar amb exactitud els límits d'aquestes, per tant, i en cap cas és una estratègia ordida per aquesta Administració per a evitar-se el tràmit expropiatori, si no més aviat, l'obligació de recuperar aquest patrimoni en interès públic i a través d'obres d'interès social com la que es planteja. Així mateix, cal ressaltar que en les descripcions de les finques registrals que apareixen en les escriptures totes elles limiten per algun dels seus punts cardinals amb senda, per tant sí que són coneixedors de l'existència de la via pecuària.

Quant a l'expropiació dels terrenys, si bé és cert que segons el que es disposa en l'article 33 de la Constitució Espanyola, efectivament l'expropiació dels terrenys parteix de l'existència d'una prèvia propietat privada, la privació de la qual ha de ser rescabada mitjançant el preu just, l'acte que ens ocupa és el d'una delimitació que té per objecte delimitar el domini públic pecuari i determinar les intrusions i contigüitats que afecten; no pertoca per això cap expropiació indemnitzatòria, atès que els terrenys han sigut sempre domini públic i el que determina la delimitació amb els seus límits de conformitat amb la classificació, sense que existisca canvi de titular, sinó més aviat al contrari, el que evidencia és la intrusió particular en el domini públic.

Respecte a la quarta al·legació, pertoca desestimar-la, ja que per a dur a terme la delimitació s'ha realitzat una àrdua investigació i estudi per part dels tècnics, els qui han arreplegat tota la documentació cartogràfica, històrica i administrativa existent, a fi de disposar de tots els antecedents possibles. Per a això es van consultar tant el Fons Documental de Vies Pecuàries de la Comunitat Valenciana (FDVP.CV) (format per documents de tipus administratiu) com el Fons Documental Històric de Vies Pecuàries de la Comunitat Valenciana (FDHVP.CV) format per documents de tipus històric. Tota aquesta documentació, tant històrica com cartogràfica, apareix recopilada en l'informe de viabilitat de data 13 de febrer de 2019. Tots són documents públics a l'abast de qualsevol ciutadà.

A més, el dia de l'amollonament (30.07.2019) Aluminios Cortizo va sol·licitar que se li remetera a través d'un correu electrònic la documentació que allí es va exposar. Documentació que se'ls va enviar el dia 5 d'agost, consistent en les imatges on s'aprecien les parcel·les afectades (amb superfície d'afecció) i arxius en format pdf amb l'acord d'inici, la memòria de l'informe de viabilitat, el projecte de classificació d'Olocau i el pla del projecte de classificació en pdf (escanejat amb la màxima qualitat que permet el pla original en paper que disposa l'Administració); i de tot això es té la deguda constància electrònica. Per la qual cosa resulta del tot impertinent l'al·legació i fora de lloc les apreciacions jurídicoadministratives de l'expedient.»

Vistos els anteriors antecedents de fet i fonaments de dret, resolc:

Primer

Desestimar les al·legacions presentades durant el tràmit d'informació pública i tràmit d'audiència, sobre la base dels fonaments de dret quart d'aquesta resolució.

Segon

Aprovar la delimitació parcial de la via pecuària Assagador de la Garrofera, en el tram comprés des de la glorieta de la CV-25 que enllaça amb el camí de la Garrofera, fins a l'entrada principal de la Base Militar

exactitud de los datos de nuevo hecho, relativos a la descripción de la finca, tales como la naturaleza, situación, linderos y superficie (STS de 28 de marzo de 1979, 24.07.1983), lo que ha de complementarse con lo que igualmente es doctrina del Tribunal Supremo; por ejemplo, sentencia de 5 de febrero de 1999 «el principio de legitimación que presume la existencia de los derechos inscritos tal y como constan en el asiento y su posesión, no es aplicable cuando intenta oponerse a una titularidad de dominio público, pues esta es inatacable aunque no figure en el Registro de la Propiedad, puesto que no hace del tráfico jurídico base del Registro, sino de la Ley y es protegible frente a los asientos registrales e incluso frente a la posesión continuada».

Además, matizar que según el artículo 5.a de la Ley 3/1995, de 23 de marzo, de vías pecuarias, corresponde a las comunidades autónomas, respecto de las vías pecuarias, el derecho y el deber de investigar la situación de los terrenos que se presumen pertenecientes a las vías pecuarias, en su consecuencia es la obligación de esta Administración el proceder al deslinde de las vías pecuarias previamente clasificadas para con ello fijar con exactitud los límites de la misma, por tanto, y en ningún caso es una estrategia urdida por esta Administración para evitarse el trámite expropiatorio, si no más bien, la obligación de recuperar este patrimonio en interès público y a través de obras de interés social como la que se plantea. Asimismo, resaltar que en las descripciones de las fincas registrales que aparecen en las escrituras todas ellas lindan por alguno de sus puntos cardinales con vereda, luego sí son conocedores de la existencia de la vía pecuaria.

En cuanto a la expropiación de los terrenos, si bien es cierto que según lo dispuesto en el artículo 33 de la Constitución Española, efectivamente la expropiación de los terrenos parte de la existencia de una previa propiedad privada, cuya privación ha de ser resarcida mediante el justiprecio, el acto que nos ocupa es el de un deslinde que tiene por objeto delimitar el dominio público pecuario y determinar las intrusiones y colindancias que afecten, no procediendo por ello ninguna expropiación indemnizatoria, dado que los terrenos han sido siempre dominio público y lo que determina el deslinde con sus límites de conformidad con la clasificación, sin que exista cambio de titular, sino más bien al contrario, lo que evidencia es la intrusión particular en el dominio público.

Respecto a la CUARTA alegación, procede desestimarla puesto que para llevar a cabo el deslinde se ha realizado una ardua investigación y estudio por parte de los técnicos, quienes han recabado toda la documentación cartográfica, histórica y administrativa existente, al objeto de disponer de todos los antecedentes posibles. Para ello se consultaron tanto el Fondo Documental de Vías Pecuarias de la Comunitat Valenciana (FDVP.CV) (formato por documentos de tipo administrativo) como el Fondo Documental Histórico de Vías Pecuarias de la Comunitat Valenciana (FDHVP.CV) formado por documentos de tipo histórico. Toda esta documentación, tanto histórica como cartográfica, aparece recopilada en el informe de viabilidad de fecha 13 de febrero de 2019. Todos ellos documentos públicos al alcance de cualquier ciudadano.

Además, el día del apeo (30.07.2019) Aluminios Cortizo solicitó que se le remitiera a través de un correo electrónico la documentación que allí se expuso. Documentación que se les envió el día 5 de agosto, consistente en las imágenes donde se aprecian las parcelas afectadas (con superficie de afección) y archivos en formato pdf con el acuerdo de inicio, la memoria del informe de viabilidad, el proyecto de clasificación de Olocau y el plano del proyecto de clasificación en pdf (escaneado con la máxima calidad que permite el plano original en papel que dispone la Administración); y todo ello se tiene la debida constancia electrónica. Por lo que resulta del todo impertinente la alegación y fuera de lugar las apreciaciones jurídico-administrativas del expediente.»

Vistos los anteriores antecedentes de hecho y fundamentos de derecho, resuelvo:

Primero

Desestimar las alegaciones presentadas durante el trámite de información pública y trámite de audiencia, sobre la base de los fundamentos de derecho cuarto de esta resolución.

Segundo

Aprobar el deslinde parcial de la vía pecuaria Cordel de la Garrofera, en el tramo comprendido desde la glorieta de la CV-25 que enlaza con el camino de la Garrofera, hasta la entrada principal de la Base

General Almirante, entre els termes municipals de Marines i Olocau, província de València, d'acord amb la proposició de delimitació i 6 plans denominats Proposició de delimitació, que consten en l'expedient i les característiques de la qual són les següents:

Denominació: Assagador de la Garrofera

Tipus de via: assagador

Amplària legal: 37,61 m

Longitud delimitada: 991,692 m

Superfície delimitada: 132.020,46 m²

Nombre d'intrusions: 112

Superfície total de les intrusions: 132.020,46 m²

Sobre la base de l'anterior, en l'expedient de delimitació consta la relació d'ocupacions, intrusions i contigüitats sota el títol Llistat de contigüitats i intrusions.

Tercer

Traslladar a l'Administració cadastral els límits de la via pecuària, d'acord amb el que s'estableix en l'article 14.c del Reial decret legislatiu 1/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el text refós de la Llei del cadastre immobiliari.

Quart

Comunicar a la Direcció General de Patrimoni la resolució, a l'efecte d'inscriure-la en el Registre de la Propietat del domini públic corresponent a l'àmbit delimitat, havent de procedir a la cancel·lació total o parcial de totes les inscripcions registrals que resulten contradictòries amb la delimitació. Així mateix, es traslladarà a la Direcció General de Patrimoni la documentació necessària per a la constància de l'àmbit delimitat en l'Inventari General de Béns i Drets de la Generalitat.

Cinqué

Iniciar la pràctica de la fitació parcial de la via pecuària Assagador de la Garrofera, en el tram comprés des de la glorieta de la CV-25 que enllaça amb el camí de la Garrofera, fins a l'entrada principal de la Base Militar General Almirante, entre els termes municipals de Marines i Olocau, província de València, d'acord amb la proposició de delimitació i plans que consten en l'expedient.

Contra la present resolució, que posa fi a la via administrativa, es podrà interposar recurs potestatiu de reposició davant de la consellera d'Agricultura, Medi Ambient, Canvi Climàtic i Desenvolupament Rural, en el termini d'un mes, a comptar des de l'endemà de la recepció de la present notificació, d'acord amb el que es disposa en els articles 123 i 124 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

Així mateix, es podrà interposar recurs contenciós administratiu davant de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, en el termini de dos mesos, comptats des de l'endemà de la notificació o publicació d'aquesta, de conformitat amb el que es preveu en els articles 46 i següents de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Tot això, sense perjudici que els interessats puguin interposar qualsevol altre recurs que estimen oportú.

València, 30 de juliol 2020.– La consellera d'Agricultura, Desenvolupament Rural, Emergència Climàtica i Transició Ecològica: Mirella Mollà Herrera.

Militar General Almirante, entre los términos municipales de Marines y Olocau, provincia de Valencia, de acuerdo con la proposición de deslinde y 6 planos denominados «Proposición de deslinde», que constan en el expediente y cuyas características son las siguientes:

Denominación: Cordel de la Garrofera

Tipo de vía: cordel

Anchura legal: 37,61 m

Longitud deslindada: 991,692 m

Superficie deslindada: 132.020,46 m²

Número de intrusiones: 112

Superficie total de las intrusiones: 132.020,46 m²

Sobre la base de lo anterior, en el expediente de deslinde consta la relación de ocupaciones, intrusiones y colindancias bajo el título «Llistat de Colindancias e intrusions».

Tercero

Dar traslado a la administración catastral de los límites de la vía pecuaria, de acuerdo con lo establecido en el artículo 14.c del Real decreto legislativo 1/2004, de 5 de marzo, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del catastro inmobiliario.

Cuarto

Comunicar a la Dirección General de Patrimonio la resolución, a los efectos de la inscripción en el Registro de la Propiedad del dominio público correspondiente al ámbito deslindado, debiendo proceder a la cancelación total o parcial de cuantas inscripciones registrales resulten contradictorias con el deslinde. Asimismo, se trasladará a la Dirección General de Patrimonio la documentación necesaria para la constancia del ámbito deslindado, en el Inventario General de Bienes y Derechos de la Generalitat.

Quinto

Iniciar la práctica del amojonamiento parcial de la vía pecuaria Cordel de la Garrofera, en el tramo comprendido desde la glorieta de la CV-25 que enlaza con el camino de la Garrofera, hasta la entrada principal de la Base Militar General Almirante, entre los términos municipales de Marines y Olocau, provincia de Valencia, de acuerdo con la proposición de deslinde y planos que constan en el expediente.

Contra la presente resolución, que pone fin a la vía administrativa, se podrá interponer recurso potestativo de reposición ante la consellera de Agricultura, Medio Ambiente, Cambio Climático y Desarrollo Rural, en el plazo de un mes, a contar desde el día siguiente al de la recepción de la presente notificación, de acuerdo con lo dispuesto en los artículos 123 y 124 de la Ley 39/2015, de 1 de octubre, del procedimiento administrativo común de las administraciones públicas.

Asimismo, se podrá interponer recurso contencioso-administrativo ante la Sala de lo Contencioso-Administrativo del Tribunal Superior de Justicia de la Comunitat Valenciana, en el plazo de dos meses, contados desde el día siguiente a la notificación o publicación de la misma, de conformidad con lo previsto en los artículos 46 y siguientes de la Ley 29/1998, de 13 de julio, reguladora de la jurisdicción contencioso-administrativa. Todo ello, sin perjuicio de que los interesados puedan ejercitar cualquier otro recurso que estimen oportuno.

València, 30 de julio de 2020.– La consellera de Agricultura, Desarrollo Rural, Emergencia Climática y Transición Ecológica: Mireia Mollà Herrera.